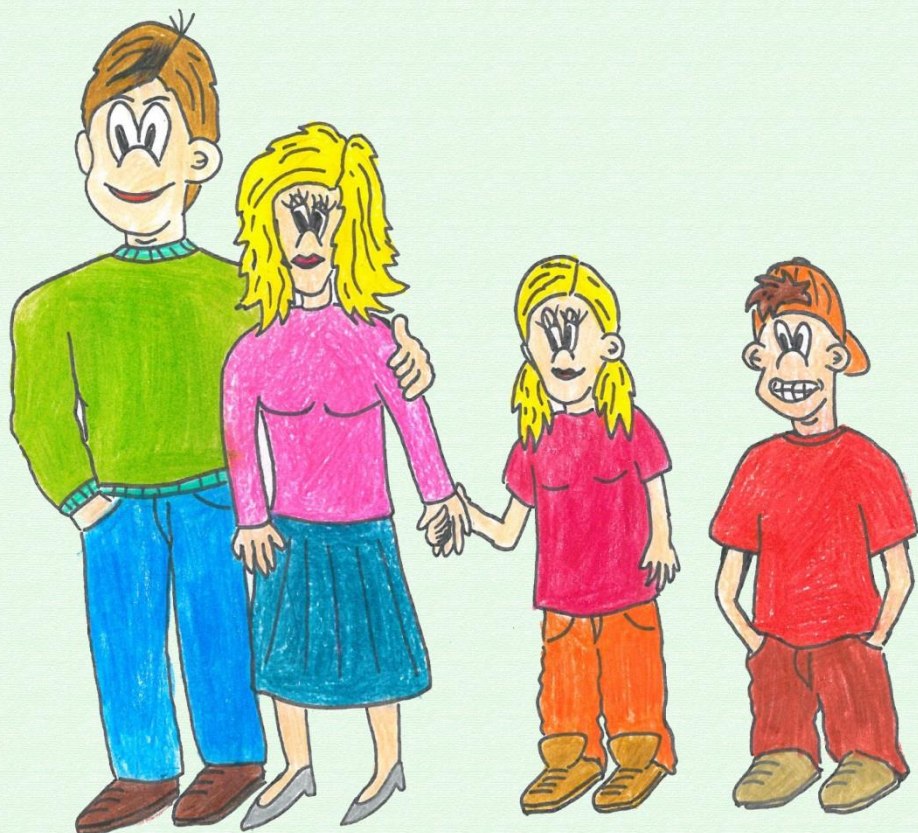

Nehnojte zahrádky kyselinou

Jiří Glet

Jiří Glet

**NEHNOJTE ZAHRÁDKY
KYSELINOU**

COPYRIGHT

Autor: Jiří Glet

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-340-4 (ePub)

978-80-7512-341-1 (mobipocket)

978-80-7512-342-8 (pdf)

1. FELIX PŘEDSTAVUJE SEBE A SVOU RODINU

Ve škole nás všechny učí, že je slušnost se nejdříve představit. Tak tedy, jmenuji se Felix Skála a začátkem září budu žákem 8.C jedné pražské základní školy. Naše rodina bydlí v typickém třípokojovém bytě v paneláku na sídlišti Prosek. Tatínek sice tvrdí, že patříme mezi střední třídu, ale já si myslím, že patříme spíše mezi chudší domácnosti.

Svůj pokoj sdílím se svojí starší sestrou Zitou. To má své veliké nevýhody. Jednak si nemůžu domů vodit návštěvy, sestra ale kupodivu ano. Také nemám místo na své věci, protože sestra má všude plakáty svých oblíbených zpěváků a herců. V našem bytě nechybí televize, počítač, notebook a několik tabletů, ale rozhodně to není žádný výkvět elektroniky. Žádné přepychové věci u nás nenajdete a naše rodinné auto Fabie už toho taky hodně pamatuje.

Moji spolužáci, a není jich málo, nosí do školy značkové oblečení každý den. To já dostanu značkové

oblečení pouze na Vánoce nebo narozeniny. Jinak rozhodně ne. Tatínek mi sice vždy říká, ať si z toho nic nedělám, neboť ještě ve 20. století platila zásada „záplatovaný ale čistý,“ a my si přece kupujeme zcela nové oblečení na vietnamských tržištích, anebo jenom mírně obnošené oděvy v jednom žižkovském sekáči. Tam ovšem již celou naši rodinu znají jako dobré a stálé zákazníky a oslovují nás důvěrně křestními jmény.

Teď něco bližšího k jednotlivým členům naší rodiny. Tatínek je zaměstnán jako úředník v jednom statistickém úřadu. Je prostě posedlý čísly. Když se ho zeptáte kolik je hodin, nikdy vám neodpoví půl páté, nýbrž 16.30. Všechno co dělá, musí mít vždy promyšlené do posledního detailu. Na kontrolování mojí žákovské knížky si vytvořil speciální tabulku, kde počítá různé ukazatele jako medián, modus a variační rozpětí, kterým nerozumím. Potom všechna čísla porovnává s výsledky za minulá čtvrtletí a na závěr sestavuje grafy. Běda, když mají klesající tendenci!

Když se tatínek odpoledne vrací z úřadu domů, neustále si stěžuje, jak mnoho a mnoho hodin musí tvrdě pracovat, aby uživil rodinu, a jak je vykořisťován zaměstnavatelem a státem. To já to tak ale nevidím. Když za ním náhodou přijdu do práce, tak má na obrazovce monitoru počítače již několik měsíců znázorněn graf „Vliv inflace na výši reálné mzdy na jednoho obyvatele ČR za rok 2014.“ No, asi se této problematice velice důkladně věnuje. Taky jsem si ještě donedávna myslel,

že tatínek je velmi šetrný, ba dokonce lakomý. Jak jsem se však mylil! Onehdy v úterý jsem za ním přišel do kanceláře zrovna ve chvíli, kdy dával svoji spolupracovnici velikou modrou bonboniéru se slovy:

„Marcelko, Vy jste jako z cukru, jak Vy musíte být sladká.“

Tak tomu vážně nerozumím, proč tatínek kupuje v práci Marcelce drahou bonboniéru a mně kupuje v supermarketu toliko pouze o víkendech nějakou tu levnou čokoládu. Ihned jsem tedy požádal maminku, aby mi to vysvětlila. Ale ona mi neodpověděla vůbec nic, naopak se hrozně obořila na tatínka a pohádali se spolu. Od té doby mi tatínek nekupuje čokoládu už vůbec. A potom se řekne, svěřte se rodičům.

Maminka pracuje jako pokladní v supermarketu. Má to své výhody, nakupujeme totiž potraviny zásadně ve slevě, a tudíž i ušetříme. Akorát bychom už nemuseli večer co večer pořád dokola jíst ty párky, salámy a paštiky. Sleva je podle mě pěkná věc, leč kvůli tomu nebudu přece jíst v průběhu roku jedna a ta samá jídla. Maminka je hezká ženská. Soused každý večer číhá, aby se s ní mohl dát do řeči nebo jí pomoci s taškami. To mu potom tatínek vždycky něco vyvede. Třeba minule dal do novin inzerát, že soused prodá svůj třípokojový byt za 500.000,- Kč, a přidal k tomu jeho číslo na mobil, které soused dal původně naší mamince s tím, že mu může kdykoliv zavolat. Tolik telefonátů soused nikdy neměl.

Naopak tatínek měl neobyčejně dobrou náladu, tak jsem toho hbitě využil a požádal ho o peníze na kino.

Moje sestra chodí do prvního ročníku gymnázia. Všichni jsou z ní ale úplně na větvi, jak je milá a nádherná. Všichni jí předpovídají kariéru modelky a moje starší sestra je o tom stoprocentně přesvědčena. Sestra má opravdu velké sebevědomí. Všem tvrdí, že bude nejdříve modelka, potom herečka a ještě moderátorka. Taky má moje sestra výrazně vyšší kapesné než já. Já totiž nemám kapesné vůbec. Po minulé zkušenosti se maminky raději ani neptám proč. Člověk nikdy neví, čeho by se dočkal.

Za pár dní už začne škola a mně se podařil mistrovský kousek. Ze svého šetrného tatínka jsem vymámil peníze na chytrý telefon. Zita už ho má dávno a taky mnozí moji spolužáci mají chytré telefony, tak jsem chtěl mít na začátku školního roku taky chytrý telefon. Nebylo to ale jednoduché. Když jsem nejprve požádal tatínka o peníze, odbyl mě slovy, „že dnes už sice každý hlupák má chytrý telefon, ale já ho mít nemusím.“ Tak jsem na to šel jinak. Nakukal jsem mu, že v osmé třídě už potřebujeme chytré telefony ke školní výuce. Na to tatínek slyšel, neboť jak tvrdí, u mládeže má být vzdělání na prvním místě.